

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupený JUDr. Petrem Navráilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2016, čj. MV-108186-5/SO/sen-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2016, čj. 29 A 45/2016 - 13,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015 nevyhovělo žádosti žalobce a neprodloužilo dobu platnosti jeho pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[2] Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí odvolal. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně. Protože žalobce současně s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek, krajský soud jej usnesením vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 7. 4. 2016; žalobce do 14. 4. 2016 ani později soudní poplatek nezaplatil. Krajský soud proto řízení usnesením ze dne 19. 4. 2016 zastavil.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel uvedl, že v době po doručení výzvy k úhradě soudního poplatku byl hospitalizován pro mozkovou příhodu spojenou s krvácením do mozku a propuštěn byl teprve několik dní před 4. 5. 2016. Až poté se zástupci stěžovatele podařilo spojit se svým klientem. Hospitalizace představovala objektivní důvod, pro který stěžovatel včas nereagoval na výzvu k zaplacení, popř. nepodal žádost o osvobození od soudních poplatků. Dále namítl, že soudní poplatek již uhradil, a protože tak učinil před tím, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze soudního spisu vyplynulo, že krajský soud usnesením ze dne 6. 4. 2016 vyzval stěžovatele k úhradě soudního poplatku ve výši 3000 Kč ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. Zároveň jej poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno 7. 4. 2016. Lhůta k zaplacení soudního poplatku uplynula 14. 4. 2016. Dle úředního záznamu bylo telefonicky ověřeno na účtárně krajského soudu, že ke dni 18. 4. 2016 soudní poplatek nebyl zaplacen. Krajský soud poté dne 19. 4. 2016 vydal usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, které bylo zástupci stěžovatele doručeno 20. 4. 2016, kdy zároveň téhož dne nabylo právní moci. Dne 5. 5. 2016 byla na příjmový účet krajského soudu připsána částka 3000 Kč, představující soudní poplatek. Zaplacený soudní poplatek krajský soud usnesením ze dne 9. 5. 2016 vrátil zástupci stěžovatele.

pokračování

[9] Z výše uvedeného je zjevné, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nabylo právní moci dne 20. 4. 2016. Stěžovatel však uhradil soudní poplatek 5. 5. 2016, tedy až poté, co usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. S ohledem na tyto skutečnosti nejsou naplněny podmínky pro aplikaci § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), který stanovuje, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Uvedená stížní námitka proto není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval námitkou stěžovatele, že byl v době po doručení výzvy k úhradě soudního poplatku hospitalizován v nemocnici, z níž byl propuštěn až v den, kdy krajský soud zastavil řízení. Hospitalizace dle stěžovatele představovala objektivní důvod, pro který stěžovatel včas nereagoval na výzvu k zaplacení, popř. nepodal žádost o osvobození od soudních poplatků.

[11] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel byl po celou dobu řízení již od jeho zahájení zastoupen advokátem. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 187/2004 - 69 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) přitom vyplývá, že „*placení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce. (...) I když povinnost zaplatit soudní poplatek stíhá účastníka, neznamená to zároveň, že jej také musí osobně zaplatit. Tato povinnost totiž plyne z jeho procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh.*“

[12] V rozsudku čj. 2 As 34/2007 - 74 Nejvyšší správní soud dovodil, že „*zvolený zástupce z řad advokátů si musel být bezpochyby velice dobře vědom, že podání žaloby ve správním soudnictví je zatíženo poplatkovou povinností a že v případě nezaplacení poplatku při podání žaloby bude soudem vyzván k jeho uhrazení přímo on jakožto zástupce (...) Je-li totiž účastník zastoupen v řízení před soudem advokátem, lze oprávněně předpokládat, že takový účastník má v advokátovi dostatečnou právní oporu k tomu, aby si byl vědom své povinnosti zaplatit soudní poplatek již při podání žaloby i toho, že s jeho nezaplacením v soudem dodatečně stanovené lhůtě může být spojen pro něho nevíтанý následek spočívající v zastavení soudního řízení (...) Přehlédnout nelze ani výši poplatku (2000 Kč), u níž lze očekávat zaplacení za klienta advokátem bez rizika, že mu tato částka nebude uhrazena, pokud s ní nepočítal v záloze a pokud se mu nepodaří se s klientem před platbou spojit. V daném případě také zástupce stěžovatele vědět měl a mohl, jaká bude výše soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, neboť výše poplatku je přesně obsažena pod položkou 14a odst. 2 písm. a) v sazebníku poplatků (v příloze zákona o soudních poplatcích) a mohl tak stěžovatele upozornit i na možnost sdělit soudu okolnosti ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) uvedeného zákona.*“

[13] Uvedené závěry lze aplikovat i v nyní posuzované věci. Zde také bylo povinností stěžovatele zaplatit poplatek za řízení o žalobě již v době podání žaloby u krajského soudu, s čímž byl jeho zástupce jistě obeznámen. Výzva k uhrazení soudního poplatku byla zástupci stěžovatele doručena 7. 4. 2016 a soudní poplatek měl být uhrazen do jednoho týdne, tedy do 14. 4. 2016. Ze Zprávy o hospitalizaci ze dne 20. 4. 2016 však vyplývá, že stěžovatel byl hospitalizován až 14. 4. 2014, tedy poslední den lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Stěžovateli nic nebránilo, aby poplatek zaplatil ve lhůtě soudem

k tomu určené, neboť ta se s dobou jeho hospitalizace překrývala pouze v jediném dnu. S ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu mohl navíc soudní poplatek uhradit zástupce stěžovatele, jemuž v tom nebránila žádná překážka, případně mohl soudu sdělit skutečnosti ve smyslu § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích.

[14] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že mu v zaplacení soudního poplatku bránila objektivní překážka spočívající v jeho hospitalizaci. Krajský soud zcela v souladu se zákonem zastavil řízení o stěžovatelově žalobě podle § 47 písm. c) s. ř. s., § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu